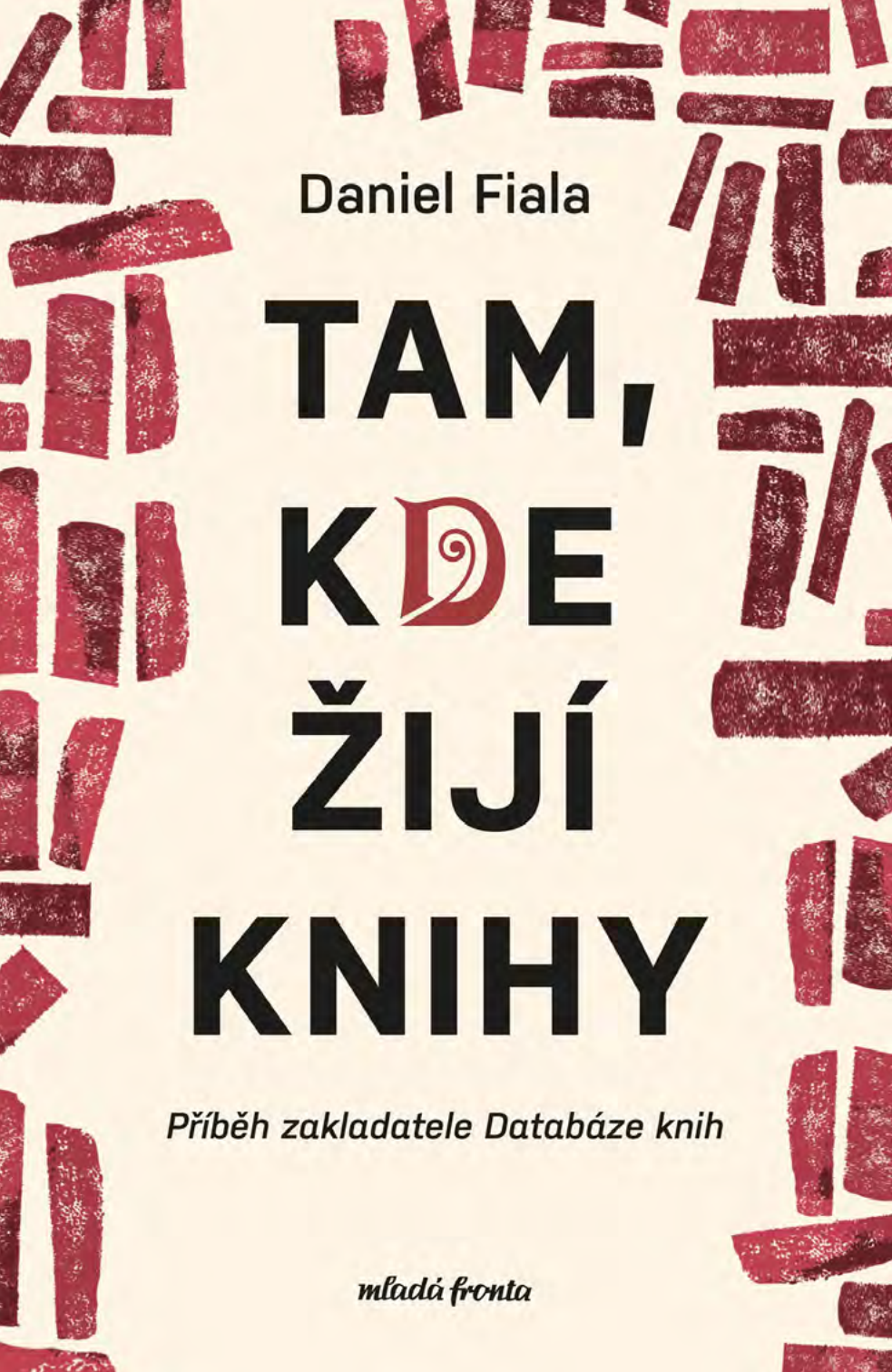

Daniel Fiala

TAM, KDE ŽIJÍ KNIHY

Příběh zakladatele Databáze knih

mladá fronta

Tam, kde žijí knihy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Fiala

Tam, kde žijí knihy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**TAM,
KDE
ŽIJÍ
KNIHY**

mladá fronta

Daniel Fiala

TAM, KDE ŽIJÍ KNIHY

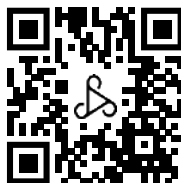
*Příběh DatabazeKnih.cz,
nejznámějšího webu o literatuře*

mladá fronta

Uzavřeme obchod: až tuto knihu přečtete, pošlete ji někomu, kdo se potřebuje dostat do černých čísel. Nejjednodušeji to půjde s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© text Daniel Fiala, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-204-6726-3

ISBN e-knihy 978-80-204-6739-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6740-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6728-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Věnováno rodičům,
kteří mi dali život – a časem i počítač.*

*A bráchovi,
který mě na něm učil
a pomohl dát život Databázi knih.*

OBSAH

Úvodní slovo	II
I. Proč tahle kniha?	17
2. Beatles, Kabát a cesta ke svobodě	20
3. Od kravína k počítačům	24
4. Zrození Databáze knih.....	29
5. Od myšlenky k realitě	32
6. První spuštění.....	34
7. Školácká chyba.....	37
8. Nulové šance?	39
9. Když dochází dech	42
10. Druhá míza.....	45
11. Jak vzniká tým?.....	47
12. Veletrh: zase kravín a k tomu prezident	50
13. Přeslapy	54
14. Autoři, emoce a veřejný prostor	57
15. Pochybnosti o své osobnosti	60

16. Vlak se rozjíždí.....	62
17. Knihy, které spojují	67
18. Pošta pro Databázi	71
19. První lekce z byznysu.....	78
20. Útok hackera	81
21. Cena českého internetu	85
22. Databáze, která pomáhá.....	89
23. Zpráva, kterou nechcete dostat.....	92
24. Jak se zrodily Povídky, které pomáhají	95
25. Patnáct let a zase na začátku.....	99
26. Život s Databází.....	102
27. Běžný den	106
28. Kam dál?.....	109
29. Konec knihy	111
30. Doslov	114
Jak to vidí autoři?	117
Knižní faktor X	125
Kritika je zkouška autorovy vnitřní pevnosti.....	129
Slovo mé ženy Anety na závěr	134

*„Ne že bych byl tak chytrý,
jen u problému zůstávám déle.“*

– Albert Einstein

ÚVODNÍ SLOVO

Když se mi Dan Fiala poprvé zmínil, že připravuje knihu o vzniku DatabazeKnih.cz, potěšilo mě to víc, než bych si kdy myslel. DatabazeKnih.cz totiž není jen jeden z mnoha běžných webů. Jde bez nadsázky o fenomén, který za téměř dvě desetiletí své existence dokázal něco, co se nevidí často: vytvořit aktivní, živou a laskavou komunitu čtenářů, která roste, tvoří, diskutuje – a která i ve světě plném krátkých videí věří na sílu knih.

Začátky přitom byly, jak z této knihy poznáte, všechno možné, jen ne velkolepé. Zemědělků, improvizovaný stánek na veletrhu, první skeptické komentáře na fórech i technické omyly, které se čas od času vybaví každému, kdo kdy něco budoval od nuly. Z jednotlivých kapitol je ale zároveň cítit vzácná věc – vytrvalost. Ne okázalá, ale tichá, každodenní, přirozená. Podpořená tím, že to, co děláte, je zároveň vaším koníčkem.

Dan Fiala se v knize vrací k okamžikům, které většina lidí nevidí. Ke dnům, kdy byl web jen nápadem na monitoru, k chvílím, kdy se pochybnosti střídaly s nadějí, a k příběhům, které by se jen těžko vymýšlely – protože jsou pravdivé a nepříkrášené. Čtenář tak pochopí, že Databáze knih nevznikla proto, že někdo

toužil vybudovat jeden z největších knižních webů u nás. Vznikla proto, že jeden mladý člověk měl rád knihy, internet, svobodu a práci, která dává smysl.

V naší zemi se občas stane zvláštní věc: někdo v garáži, ve studentském pokoji nebo – jako v tomto případě – mezi chmelovou brigádou, kravínem a prvním počítačem vytvoří věc, která přeroste hranice původního nápadu. A která dokáže uspět navzdory obrovské globální konkurenci.

V Česku to známe z mnoha jiných příkladů: Seznam.cz je do dnes unikátní příběh – lokální projekt, který si tu udržel pozici proti Google. Alza poráží na lopatky velké globální e-commerce hráče. Aukro nepustilo do Česka eBay, Slevomat zase Groupon. A v knižním světě tu máme něco velmi podobného: Databázi knih, která poráží všemocný, Amazonem vlastněný Goodreads. Protože je přesnější, citlivější k potřebám čtenářů, blíže jejich očekávání. Protože mluví jejich jazykem, zná jejich vkus, naslouchá jim a rozumí jim.

Tohle je něco, co bychom neměli brát jako samozřejmost. Je obdivuhodné, když jeden člověk z Vysočiny dokáže vytvořit službu, která v naší zemi zastane roli gigantického globálního hráče. Ne díky síle kapitálu, ale silou pochopení. Ne díky armádě vývojářů, ale trpělivostí, nápaditostí a ochotou dělat věci poctivě.

Česká republika má mimořádně silnou čtenářskou kulturu – knihy jsou tu doma, předávají se napříč generacemi a tvoří součást toho nejlepšího z naší tradice. Přesto každý čtenář dobře ví, že jedním z nejtěžších úkolů je vybrat „tu správnou“ knihu. Právě tento výběr často rozhodne o tom, zda nás čtení pohltní, obohatí a bude navždy bavit, nebo zda z něj budeme rozpačití. Čím lépe si dokážeme zvolit vhodnou knihu, tím víc si její čtení užijeme – a tím pravděpodobněji budeme číst dál.

A přesně s tímto úkolem Databáze knih pomáhá. Umožňuje lidem zorientovat se v nepřehledném množství titulů, najít knihy, které odpovídají jejich vkusu, náladě i životní situaci, a díky tomu číst lépe – tak, aby pro každého byla kniha opravdu tím nejlepším zážitkem. Je to služba, která nejen shromažďuje data, ale dává jim smysl; proměňuje zkušenosti čtenářů v inspiraci pro další čtenáře. A tím posiluje něco, co je pro nás tak typické: lásku ke knihám.

Jako člověk, který má tu čest působit v prostředí, kde knihy vznikají, mohu říci, že Databáze knih změnila způsob, jakým čtenáři v Česku knihy objevují, jak je hodnotí, sdílejí a jak se k nim vrací.

Jsem rád, že tato kniha vznikla. A jsem ještě raději, že vy ji držíte v ruce. Protože je to svědectví o vzniku něčeho, co dnes bere mnoho lidí jako přirozenou součást svého čtenářského života. A také připomínka, že když se věci dělají poctivě a srdcem, mají šanci přesáhnout svého autora.

Databázi knih přeji, aby se jí i nadále dařilo, aby získávala další a další uživatele a aby díky tomu mohla dál pomáhat rozvíjet čtenářskou kulturu v naší zemi – tak, jak to dělá už téměř dvě desetiletí.

Danovi přeji, ať ho práce na Databázi knih i nadále těší a baví a ať mu Databáze knih přináší i do budoucna spoustu radosti.

A vám všem přeji, aby vás následující stránky nejen pobavily a inspirovaly, ale třeba i povzbudily k tomu pustit se do vlastních nápadů – třeba do těch, které zatím odpočívají jen někde v šuplíku.

Ať nás knihy dál spojují!

*Václav Kadlec, generální ředitel
a předseda představenstva Albatros Media a. s.*

Denial fro

1. PROČ TAHLE KNIHA?

Ještě nevím, kolik kusů se nakonec vytiskne, ale na tisíc výtisků „padne“ zhruba pět stromů. Zajímalo by mě, jak by se ty stromy asi tvářily, kdyby věděly, že je jejich osudem skončit právě takto. Naštěstí se často využívá i dřevo z prořezávek, polomů nebo napadené kůrovcem. Tak snad je to i tento případ.

Děkuji moc, že jste otevřeli právě tuto knihu. Vzhledem k množství, v jakém u nás knihy vychází, je to pro mě obrovská čest.

Jmenuji se Daniel Fiala. Založil jsem a spravuji web, o kterém je tahle kniha. Nejsem spisovatel ani vystudovaný ajťák. Ale od dětství mě bavila slova – a od puberty taky grafika a programování. Z téhle kombinace vznikl krátce po maturitě web DatabazeKnih.cz, který dnes navštěvují stovky tisíc lidí. Patří mezi největší a nejnavštěvovanější stránky českého a slovenského internetu. Získal několik nominací i ocenění Křišťálová Lupa – Cenu českého internetu.

Pocházím z pětitisícové Polné u Jihlavy. Je zajímavé, leč v vztahu k Databázi čistě náhodné, že právě v Polné žila krátce Božena Němcová. Pár let i Bohumil Hrabal – ten se vzpomínkami

na dětství v polenském měšťanském pivovaru inspiroval při psaní *Postřižin*.

Pokud Databázi knih ještě neznáte – je to místo, kde se potkávají knihy a jejich čtenáři. Místo, kde si lidé vedou seznamy svých knih – přečtené, právě čtené, vlastní knihovničku. Hodnotí je, píšou komentáře, objevují nové tituly. A také sledují své oblíbené autory, aby jim neunikly jejich novinky. Web má ovšem i spoustu dalších užitečných funkcí.

Proč píšu knihu o DatabazeKnih.cz? Když se mě lidé ptají, čím se vlastně živím – třeba jako včera opravář trouby – říkám, že mám jednu internetovou stránku.

Ne vždy je to uspokojí, takže dodám:

„O knihách.“

Když se vyptávají dál, často z nich nakonec vypadne, že web znají a používají. A zajímá je proč a jak vznikl. To je skvělý pocit. Hlavně proto, že lidé v dnešní době nekonečných možností zábavy a rozptýlení stále čtou!

Myšlenku napsat knihu jsem měl už několikrát, ale nikdy jsem ji nebral dost vážně na to, abych začal. Většinou mě to napadlo až ve chvíli, kdy mi přišel nějaký bizarní e-mail a já si řekl: „Tohle by bylo do knihy perfektní.“

Chtěl jsem si ty e-maily ukládat, ale... neudělal jsem to. Věřím však, že si na pár kousků ještě vzpomenu. Jisté je, že než to celé dopíšu, pár perel mi ve schránce zase přistane.

Možná doufám, že až si tuhle knihu přečtou návštěvníci webu, trochu víc pochopí moje myšlení, způsob práce a důvody změn a aktualizací. U sebe pak předpokládám, že líp porozumím pohledu autorů – jejich přístupu a tomu, co od Databáze očekávají. A s tím pak budu moct lépe naložit při dalším rozvoji.

Mám rád, když se věci propojí a dávají tak ještě větší smysl. Třeba právě teď – rozhodl jsem se psát, protože mi přijde užitečné poskládat si myšlenky a trochu rekapitulovat. A zrovna letos slaví Databáze knih osmnáctiny. Tak to spojím. Udělám radost sobě a vám ji dám jako narozeninový dárek. Vnímám to tak, že kdybych nebyl autorem Databáze, rád bych si o jejím vzniku přečetl. Jenže jsem, tak si to holt musím napsat sám.

A možná budu knihou i někoho motivovat – že jdou věci dělat i jinak. Že práce obecně nemusí být jen nutné zlo. Může být i něco, co nás baví a živí zároveň. Co nás ani nenechá dospát. . .

Stále mám totiž pocit, že takových lidí moc není. A přitom máme jenom jeden život, který s věkem plyne čím dál rychleji.

Viděl jsem to i v diskuzi na Databázi. Dlouholetá uživatelka psala kvůli grafické úpravě, která neměla žádný finanční důvod ani větší dopad, že už je to jen můj výdělek; kdežto dřív to byl jen koníček. Viděla to černobíle. Nepřipustila si ani na vteřinu, že to může být obojí. Že člověk může mít koníček, který časem začne přinášet výdělek. A tím začne být ještě větším koníčkem – protože mu můžete věnovat víc času i energie.

Až knihu dočtete, budu moc rád za zpětnou vazbu. Hodnocení a komentář (vy víte kde) mě potěší.

A pokud mi nakonec napíšete e-mail a bude bizarní, možná si je konečně začnu archivovat.

Přeji vám příjemné čtení až do konce.

A já jdu raději zasadit pár stromů.

Ať se ten koloběh zase uzavře.

2. BEATLES, KABÁT A CESTA KE SVOBODĚ

Asi ve třinácti letech jsem ve škole začal objevovat svět internetu. Úplně mě uhranul. V informatice nás učili takové to dětské programování. Přišlo mi zajímavé a docela mi i šlo.

Naši nám pak koupili v Havlíčkově Brodě první počítač – společný pro mě i pro bráchu. Padly na něj jejich úspory. Dodnes jsme jim za to oba moc vděční a tu chvíli si, věřím, oba dobře pamatujeme. Nebyli jsme rozhodně jen pařmeni her – které nás mimochodem trochu naučily angličtině. Oba jsme chtěli poznat, co všechno počítač umí a jaké má možnosti využití. Dnes nás oba počítače živí a oba máme svou práci rádi.

Jako samouk jsem se začal učit tvořit webové stránky pomocí internetu a knížek. Na každém webu šlo kliknutím zobrazit jeho celý zdrojový kód – a podle něj se dalo spoustu věcí okoukat. Záhy jsem vytvořil – viděno mýma tehdejšíma očima – nejpřehlednější české stránky o skupině The Beatles. Byly to spíš takové první dětské pokusy; většinu obsahu jsem převzal a upravil z jiných webů, ale ten pocit, že něco tvořím a sdílím, byl pojinný.

Když mi bylo asi patnáct, žil jsem skupinou Kabát – písničkami, texty, rozhovory, prostě vším. Přivedl mě k ní, jak už to tak bývá, starší brácha, který je ve společném pokoji poslouchal tak dlouho, až se mi zalíbili. Pak se to otočilo – poslouchal jsem je pořád já, až jsem mu je zprotivil.

Kabát má spoustu nálepek – alkohol, jednoduchost – ale papír snese všechno. I když je to právě naopak. Kytarista Ota Vaňa miluje historii, rád čte. Třeba Kena Folleta. Když mu vyjde nová kniha, hned Otu informuju. A baskytarista a textař Milan Špalek? Ten umí do písni schovat nejen dvojsmysly, ale klidně i trojsmysly. Na takové texty musíte mít makovici – stačí se začíst:

„To není krev, má milá,
to kvete vlčí mák.
Ta rudá barva zbyla
na polích po bitvách.
Tančilo se, pilo,
když voják sundal zbroj.
Malou cenu měl život.
To není krev, má milá,
to jen rozkvetly ty stráně
silou černý hlíny.
Je lepší složit zbraně,
nežli matkám sebrat syny.“
(*píseň Valkýra, Milan Špalek*)

Oficiální web Kabátu tehdy moc neinformoval. Existoval sice jeden fanouškovský, ale asi mi nestačil. Chtěl jsem mít vlastní. Když jsem ho spustil, pochlubil jsem se v tamní diskuzi a autoři webu se mi tam trochu vysmáli. Jenže mě to neodradilo – naopak.

Časem na ten můj začali chodit další a další lidé a brzy měl větší návštěvnost než ten jejich. Možná díky hezčímu designu, nebo proto, že jsem měl v sobě mladou energii a chuť udělat web co nejlepší. Po pár změnách zakotvil na adrese Kabati.cz.

Když chce člověk uspět, musí makat víc než ostatní, nebo na to jít chytře. Byla to tehdy jen zábava, ale zpětně vím, že právě tenhle web byl jedním z důležitých začátků mé cesty ke svobodě. Což jsem tehdy samozřejmě netušil.

Pamatuju si ještě jednu věc: když jsem viděl Kabáty v hudebním pořadu Eso, jak s jiskrami v očích mluví o tom, že dělají nové cédéčko, něco ve mně sepnulo. Ta radost z práce na mě přešla přímo z obrazovky.

Opačný pocit jsem však získal hned na své první brigádě. Byla to fabrika na výrobu dýhovaných dveří – Sapeli. Mezi pilinami a dýhou jsem si hodně rychle uvědomil, že takový pracovní život mě děsí.

Piliny i dýha mi voněly, ale ten stereotyp práce nikoli. A nutnost být tam každý den od šesti ráno do dvou odpoledne, stůj co stůj. Když jsem si na tu brigádu vzpomněl ve škole, hned se mi lépe učilo. I díky Kabátům jsem pochopil, že nechci mít jenom práci, ale i radost, která mě užíví. A že u toho nebudu koukat na hodiny.

K webu o Kabátu jsem vytvořil i web o skupině Škwor. Po pár letech, a dokonce v tom samém týdnu se mi ozvali kytaristé obou skupin a chtěli spolupracovat. Byl to krásný, ale zvláštní pocit – když na vás z telefonu mluví hlasy, které léta znáte pouze z písniček a televize.

Kapele Škwor jsem nakonec vytvořil a začal spravovat oficiální web.

A s Kabátem to vypadalo podobně.

Pamatuju si, jak jsem seděl v Teplicích, v domovské hospůdce Pepy Vojtky. Na stěnách visela různá ocenění, sošky Slavíků,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tam, kde žijí knihy .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.